

ΑΙ ΚΥΡΙΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ

[ἀθηναϊκὴ εἰκὼν]

ΥΠΗΡΞΕΝ εποχή ἄλλοτε, ἡμιαγρία καὶ βάρβαρος ἀληθῶς, καθ' ἣν ἡ γυνή, τὸ θελκτικώτερον δηλαδὴ ἀριστοτέχνημα τῆς δημιουργίας κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῶν ποιητῶν, ἀντὶ νὰ τελειοποιῇ πρὸ τοῦ κατόπτρου τὴν τέχνην τοῦ ἀρέσκειν διὰ τῆς χάριτος καὶ τῶν πολυδαπάνων κόσμων, τοῦναντίον ἡσχολεῖτο ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων, τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ οἴκου καὶ τοιαύτας ἄλλας χυδαίας καὶ ταπεινάς ἀσχολίας. Καὶ τὸ νόστιμον ὅτι ὁ ἀνὴρ πάλιν ἀντὶ νὰ εὐλαβῆται τὰ νεῦρα καὶ τὰς ποιητικὰς φαντασιοπληξίας τῆς γυναικός, ὡς οἱ εἰδωλολάτραι τὰ ξόανά των, ἤξιον νὰ εἶνε αὐτὸς ὁ μόνος καὶ πραγματικὸς κύριος τῶν τέκνων του, τοῦ χρήματός του, τοῦ οἴκου καὶ τοῦ μετώπου του.

Οἶα ἡλιθιότης !

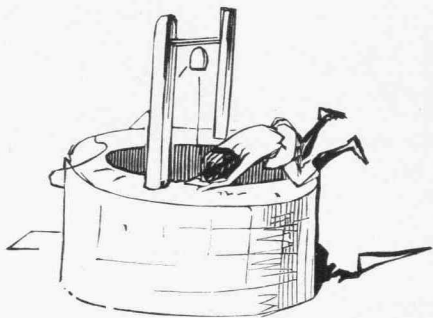
Ἐννοεῖται ὅτι τοιαύτη ὀπισθοδρομικὴ σκαιότης οἰκογενειακῶν ἔξεων οὔτε ποίησιν εἶχεν, οὔτε ῥωμαντισμόν, οὔτε θελκτικὰ σκάνδαλα, οὔτε συγκινήσεις, οὐδ' ἀφορμὰς ἔδιδε πρὸς μονομαχίας καὶ αὐτοκτονίας καὶ ἄλλα ἐπεισόδια ἐξ ἐκείνων, τὰ ὅποια καθιστῶσι μυθιστορικὸν τὸν βίον, πλήρη ποικιλίας καὶ μυστηρίου. Καὶ οἱ σχολαστικοὶ σύζυγοι, ὧν ἡ ζωὴ ἐκανονίζετο μονότονος, ὡς μηχανὴ ὥρολογίου, οὐδὲν ἄλλο εἶχον νὰ ἐπιδείξωσιν εἰμὴ, τὸ πολὺ πολὺ, τέκνα ἐνάρετα εἰς τὴν πατρίδα, ἐπὶ ζημίᾳ ὅμως τῆς ἐγγχωρίου φιλολογίας, διότι ὑπὸ τοιοῦτους ὅρους πεζότητος πῶς ν' ἀναπτυχθῇ, πρὸς Θεοῦ, τὸ δράμα καὶ ἡ μυθιστοριογραφία !

Εὐτυχῶς ὁ νεώτερος πολιτισμὸς μοχθεῖ νὰ διαλύσῃ αὐτὰς

τὰς ἀνοήτους προλήψεις, νὰ καταργήτῃ τὴν πατριαρχικὴν ἱεραρχίαν τοῦ οἴκου καὶ νὰ χειραφετήσῃ τὴν γυναῖκα.

Βεβαίως ἡ πρόοδος δὲν ἐγενικεύθη ἀκόμῃ. Ὑπάρχουν κακὴ μοίρα ἀρκετὰ οἰκογένειαι, ἔχουσαι τὴν μωρίαν νὰ μένωσι προσκεκολλημέναι, ὡς ὀστρακόδερμα, εἰς τὰ πάτρια. Ἄλλ' ἀρχὴ τὸ ἡμῖς παντός. Ἡ γυνὴ τῆς πρόδου σήμερον οὐ μόνον δὲν ὑπέχει λόγον, ἀλλὰ τὸναντίον κέκτηται καὶ τὸ ἀπαράγραπτον δικαίωμα τοῦ ξυλοκοπεῖν κάποτε τὸν σύζυγον, παρεμβαίνοντα αὐθαδῶς εἰς τὰ ἰδιαίτερά της καὶ παράβιαζοντα τὸν σιδηροῦν φραγμὸν τῶν οἰκογενειακῶν της ἀπορρήτων. Πλὴν τούτου δι-

καιούται νὰ ἐξέρχεται τοῦ οἴκου καθ' ἃς ὥρας ἐπιστρέφει ὁ σύζυγος· νὰ διανυκτερεύῃ εἰς τοὺς χορούς, ὅταν οὗτος μένη καθηλωμένος ἐπὶ τῆς κλίνης ἐκ ποδάγρας ἢ πονοκεφάλου· νὰ παραπέμπῃ τὰ τέκνα της εἰς τὴν παραμάναν καὶ τοὺς δανειστάς της εἰς ἐκεῖνον· νὰ κανονίζῃ κατὰ τὴν ἰδίαν της καλαισθη-

Α'. Τί κάμνει ὁ μικρὸς Νίκος ὅταν ἡ Κυρία διημερεύῃ εἰς τὰ ἐμπορικά.

σίαν τὰς σχέσεις... τοῦ συζύγου της, καί, ὅταν οὗτος τρέχῃ ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου, αὐτὴ νὰ τρέχῃ ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν ἐξ Εὐρώπης νεωτερισμῶν διημερεύουσα εἰς τὰ ἐμπορικά τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ.

*

* *

Ἐκαστος δηλαδὴ εἰς τὴν θέσιν του καὶ εἰς τὸν σκοπόν, δι' ὃν ἐτάχθη ὑπὸ τῆς φύσεως. Οἱ μύρμηκες ἔρπουν χαμαὶ ἐργαζόμενοι καὶ ἀποταμιεύοντες· αἱ χρυσαλλίδες ἐπλάσθησαν διὰ νὰ πετώσιν ἀμέριμνοι ἀπὸ ἄνθους εἰς ἄνθος. Ἄν ὁ λιναρόσπορος χρησιμεύῃ διὰ τὰ καταπλάσματα καὶ οἱ ἄνδρες διὰ τὴν ἐργασίαν, βεβαίως τὰ ρόδα ἐδημιουργήθησαν διὰ νὰ ἀποπνέουν εὐω-

διάν και αἱ γυναῖκες διὰ νὰ θέλγουν. Παιζετε μὲ τὰς ἰδιοτροπίας τῆς φύσεως; Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι μερικοὶ σχολαστικοὶ νομίζουσιν ὅτι τὰ ῥόδα προωρίσθησαν μόνον διὰ τὸ τριανταφυλλύξειδον. Ἄλλ' ὁ ἀνεπτυγμένος κόσμος ὀφείλει νὰ ταξινομῇ προσηκόντως ὅλα τὰ πράγματα, τὰ ἄνθη, τὰ ἔντομα καὶ τὰς γυναῖκας.

Ἐπειτα πᾶσα ἐπίσκεψις εἰς τὰ ἐμπορικὰ ἔχει ἀναντιρρήτως τόσας συγκινήσεις καὶ θέλγητρα καὶ φιλόδοξα ὄνειρα καὶ κατκτητικὰ σχέδια διὰ κάθε κυρίαν ὅπως πρέπει, ὥστε θὰ ἦτο γελοῖον, νῆ τὴν Ἀρτεμιν, νὰ κατακλείηται ἐν τῷ οἴκῳ ἐπιβλέπουσα τὴν ὑπηρέτριαν μὴ τῇ κλέπτῃ τὸ βούτυρον καὶ τὴν ζάκχαριν, ἢ τὸν μικρὸν τῆς Νίκον ἀτακτοῦντα, ἐνῶ δύναται ἀξιόλογα νὰ ἀναπτύσῃ τὴν αἴσθησιν τοῦ καλοῦ, τὰ δάνεια τοῦ συζύγου τῆς ἢ τὰς τελωνιακὰς προσόδους τοῦ Κράτους ἐρευνῶσα ἀπὸ πρῶας μέχρι ἐσπέρας τῆς βιτρίναις καὶ τῆς μούστρις ὅλων τῶν ἐμπορικῶν, αἱ ὁποῖαι μαζῇ μὲ τὰ πολυδαίδαλα γαργαλιστικὰ των ἀθύρματα περικλείουν καὶ τὴν μυστικὴν, τὴν μαγικὴν κλεῖδα τόσων καὶ τόσων ὀνειροπολουμένων ἀπολαύσεων . . . Ἀφίνω ὅτι συντελεῖ καὶ εἰς ἐνίσχυσιν τοῦ ἐμπορίου, τὸ ὁποῖον μάλιστα ἀναξιοπαθεῖ ἀπὸ τινος ἔνεκ τοῦ κρητικοῦ ζητήματος καὶ τῆς ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας.

Εὐτυχῶς αἱ κυρίαι ὅσαι ἀκολουθοῦσι τὸ ρεῦμα τῆς προόδου κατενόησαν ὅλους αὐτοὺς τοὺς σοβαροὺς λόγους καὶ δι' αὐτὸ ἐπισκῆπτουν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ ἄθροαι καθ' ὁμάδας, ἢ κατ' ἀνθοδέσμας ἐπὶ τὸ ποιητικώτερον, περισυλλέγουσαι ὡς αἱ χρυσालλίδες ἀπὸ ἐμπορικοῦ εἰς ἐμπορικὸν ὅτι ὥραϊον ἐπινοεῖ ἡ καλαισθησίη καὶ ὁ πολιτισμὸς τῶν Εὐρωπαϊῶν *commissionnaires* εἰς οὓς ὀφείλει αἰδίδιον εὐγνωμοσύνην ἡ νεωτέρα γενεὰ καὶ ἡ τελωνιακὴ ὑπηρεσία . . .

Δι' αὐτὰς ἡ ἐπίσκεψις εἰς τὰ ἐμπορικὰ ἀπασχολεῖ, καὶ ὀφείλει ν' ἀπασχολῇ, τὸν καιρὸν των, τὴν φαντασίαν των, τοὺς ἐμποροῦπαλλήλους, τὰς κακὰς γλώσσας καὶ τὰ βχλάντια τῶν συζύγων. Καὶ δι' αὐτὸ ἀποφασίζεται μίξιν ἢ δύο ἡμέρας πρίν.

— Πᾶμε αὖριον εἰς τὰ ἐμπορικὰ ;

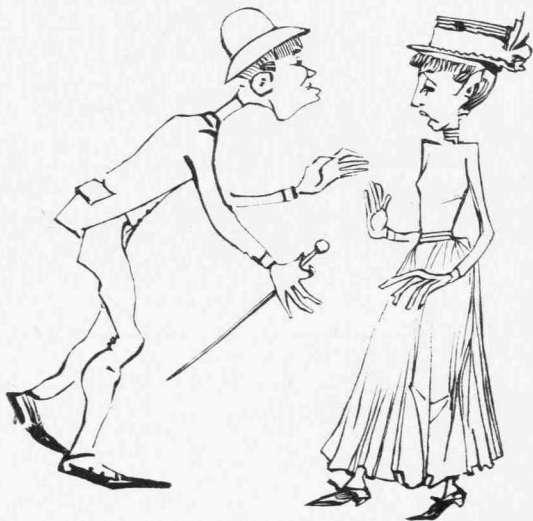
— Πᾶμε, ἂν καὶ χθὲς εἴμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν.

— Δὲν ἔχεις νὰ ψωνίσῃς τίποτε ;

— Ἄν εὕρω τίποτε τοῦ γούστου μου καὶ τι ἤμπορῶ νὰ ψωνίσω.

— "Ωχ! ἀδελφή, μήπως εἶσαι ὑποχρεωμένη νὰ ἀγοράσης; Πάμε νὰ ξεσκάσωμε καὶ λίγο διότι σήμερα δὲν ἐβγῆκα διόλου ἀπὸ τὸ σπῆτι καὶ ἔπληξα!...

Καὶ οὕτω προεξοφλεῖται ἡ αὔριον. Ἡ κυρία, ἡ μεγαλειτέρα τῆς κόρη, ἡ ἐξαδέλφη τῆς, ἡ φίλη τῆς ἀνδραδέλφης τῆς, ἡ γειτόνισσα καὶ δὲν ἤξεύρω ποία ἄλλη ἀκόμη, στρατολογοῦνται ἀφ' ἐσπέρας, ἀνταλλάσσουν μηνύματα καὶ γραπτὰς συνεννοήσεις,

Τί κάμνει ἡ μικρὰ κόρη μὲ τὸν νεαρόν της γείτονα ὅταν ἡ μαμά της λείπει εἰς τὰ ἐμπορικά.

καὶ τὴν ἐπομένην ὀρθρου βαθέος ξεκινοῦν σὺν Θεῷ διὰ τὰ ἐμπορικά!

Καὶ δὲν εἶνε μόνον ζήτημα καλαισθησίας ἡ ἐκστρατεία τῶν αὐτῇ ὑπάρχουσιν καὶ ἄλλοι λόγοι ἐπίσης σπουδαῖοι. Ἡ κυρία ἐλπίζει νὰ συναντήσῃ τόσας ἄλλας φίλας μὲ τὰς ὁποίας ἔχουν νὰ εἰπουν τόσα καὶ τόσα. Ἡ κόρη τῆς ἡμπορεῖ νὰ ἀγοράσῃ ὀλίγον ρούς, ἀλλ' εἰμπορεῖ πιθανώτερον καὶ νὰ συναντήσῃ καθ' ὁδὸν τὸν κομψὸν ἐκεῖνον ἀνθυπολοχαγόν, ὅστις τῇ ἐψιθύρισε

τόσα γλυκὰ λόγια ὅταν ἐχόρευον τὸ βάλς εἰς τὸν παρελθόντα χορόν. Ἡ ἄλλη ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ περάσῃ ἐν τῷ μετα-
 ἥν ἀπὸ κάποιον μέρος, ἐνῷ ἡ ἀνδραδέλφη της ἔχει δώσει ἐνδια-

φέρουσιν συνέν-
 τευσιν εἰς τὸ δεῖ-
 να ἐμπορικὸν
 τὴν δεῖνα ὥραν.

* *

Ἄλλ' ἐνῷ ἡ
 κυρία μετὰ τῆς
 πρωτοτόκου θυ-
 γατρὸς καὶ τοῦ
 λοιποῦ ἐπιτε-
 λείου καταγι-
 νονται νὰ ἐπι-
 σκεφθῶσιν ὅλα
 ἀνεξαιρέτως τὰ
 ἐμπορικὰ τῆς
 ὁδοῦ Ἑρμοῦ, ἐν
 τῷ οἴκῳ διαδρα-
 ματίζονται ἄλ-
 λαι σκηναί, αἷς
 οὐδὲ μαντεύει
 κἂν ἡ ἄκακος καὶ
 πλήρης τριχά-
 πτων καὶ μετα-
 ξωτῶν φαντασία
 αὐτῆς.

Ἐσήμανεν ἤδη
 ἡ δωδεκάτη.

Ὁ σύζυγος
 μεταβαίνει οἴκα-
 δε ἀσθμαίνων
 ἐκ τοῦ καμάτου,

διὰ νὰ προγευματίσῃ καὶ νὰ ἀναπαυθῇ ὀλίγον, ἀλλ' εὕρισκε
 τὸν οἶκον ἔρημον καὶ πάλιν.

Ἡ Μαρία λείπει ἐκ τοῦ μαγειρείου ἀπὸ δύο ὥρῶν, διότι

Τί γίνεται εἰς τὸ μαγειρεῖον τῆς Μαρίας όταν ἡ κυρία πρῶτη εἰς τὰ ἐμπορικά.

συνδιαλέγεται μετὰ τοῦ ἐπιδραμόντος ἐξαδέλφου τῆς ἐπάνω εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον τῆς ὀροφῆς.

Ὁ μικρὸς ἐπταετής Νῆκος, διαφυγὼν πᾶσαν ἐπίβλεψιν ἐξώρμησεν ἀπὸ πρωίας εἰς τὰς ὁδοὺς παρακολουθήσας ἐν τοῖς παιγνίοις δύο - τρεῖς ῥακοβλήτους ἀγυιόπαιδας τῆς αὐτῆς ἢ μεγαλειτέρας ἡλικίας μεθ' ὧν λιθοβολεῖ τοὺς διαβάτας, προσκολλᾶται ἀναρριχώμενος ἐπὶ τῶν νώτων των διερχομένων ἀμαξῶν, ὑπεξαίρει τὰ μῆλα τοῦ πλανοδίου ὀπωροπώλου καὶ ἀναστατώνει ὁλόκληρον τὴν συνοικίαν.

Ἡ μικροτέρα κόρη δεκαπενταετίας ἀπόφοιτος τοῦ Ἀρσακείου, πλήξασα ἐκ τῆς μονώσεως μεταδίνει ἀντικρὺ εἰς τῆς γειτονίσσης τῆς ὁποίας ἄλλως τε ὁ υἱός, πρωτοετῆς τοῦ Πανεπιστημίου, εἶνε τόσον ἐράσμιος καὶ κομψός.

Ἐπὶ τέλους ἡ Μαρία ἀνευρίσκεται

μετὰ πολλὰς ἐρεῦνας ἀλλ' οὐδεμίαν πληροφορίαν περὶ τῶν φυγάδων εἶνε εἰς θέσιν νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἐρωτῶντα σύζυγον ὑψοῦσα τοὺς ὧμους καὶ ἀνασπῶσα τὰς ὀφρεῖς.

Καὶ ὁ ἀπορφανισθεὶς σύζυγος νυττόμενος ἐκ τῆς πείνης καταφεύγει εἰς τὸ προστυχὸν ξενοδοχεῖον, ὅπου ἀντὶ δύο δραχμῶν ἐπὶ πλέον τοῦ ἡμερησίου προϋπολογισμοῦ ἐξασφαλίζει τὸ πρόγευμά του καὶ . . . ἀρκετὰς γαστρικὰς ἐνοχλήσεις.

Ἐν τούτοις ἡ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς * Ἑρμοῦ κατακτητικὴ ἐκστρα-

Δ'. Πῶς μορφοῦται ὁ μικρὸς τῆς Νῆκος ὅταν ἡ μαμά του ἀπουσιάζῃ καὶ ἐκαστὴν εἰς τὰ ἐμπορικά.

τεία τῶν κυριῶν δὲν ἔληξεν εἰςέτι. Κᾶπου κατέφυγον τὴν μεσημβρίαν, ἐπρογευμάτισαν ἐκ τοῦ προχείρου διὰ νὰ ἐπαναλάβουν μετ' ὀλίγον τὴν συνέχειαν.

Ἐπειτα δὲν εἶχον μόνον νὰ περιεργασθῶσιν ὅλα τὰ ἐσχάτως κομισθέντα εἶδη τῶν νεωτερισμῶν περὶ ὧν ἀνίχνευσεν τὴν τελευταίαν στήλην τῶν ἐφημερίδων. Συνέπισε νὰ συναντήσωσι καθ' ὁδὸν ἢ ἐντὸς τῶν καταστημάτων τόσους γνωρίμους καὶ ἔπρεπε νὰ ἀνακοινώσωσιν ἀλλήλαις τόσα καὶ τόσα νέα περὶ τοῦ συνοικεσίου τῆς δεῖνα, τῶν ἐρώτων τῆς ἄλλης ἢ τῶν τρυφερῶν παρεκτροπῶν ἐκείνης, νὰ καταστρώσουν ἐν ἄλλαις λέξεσι μίαν ἀκόμη φράσιν τὰ κατάστιχα τὰ ὅποια ἐκάστη κυρία ἀνεπτυγμένη κρατεῖ διὰ τὰς ἄλλας ἐν θαυμαστῇ ἀληθῶς λεπτομερείᾳ καὶ ἀναλυτικότητι.

Καὶ οὕτω πως, ἀνεπαισθῆτως χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσουν σχεδόν, παρῆλθεν ἡ ὥρα. Ἐπὶ τέλους καὶ κᾶτι ἠγόρασαν, μικρὰ πράγματα ἀξίας μόλις 30—40 δραχμῶν, τὰ ὅποια παρηγγέλθη ὁ μικρὸς ὑπηρέτης τοῦ καταστήματος νὰ φέρῃ τὸ ἐσπέρας εἰς τὸν οἶκον μετὰ τοῦ λογαριασμοῦ.

Καὶ πρὶν ἐπανακάμψουν οἵκαδε ἐθεώρησαν καλὸν νὰ κάμουν ἓνα δύο γύρους εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου, διότι ἦτο ἡ ὥρα τοῦ περιπάτου.

Ὁ σύζυγος ἐπανέρχεται τὸ ἐσπέρας βλασφημῶν καὶ πυρέσων Ἡ αὐτὴ καὶ πάλιν ἐρημία ἐν τῷ οἴκῳ.

Μετὰ μικρὸν κρούεται ἡ θύρα. Δόξα τῷ Θεῷ! ἐπέστρεψαν τέλος πάντων! Καὶ ὅμως...

Δὲν ἦσαν ἐκεῖναι. Ἦτο ὁ ὑπηρέτης τοῦ καταστήματος, κομίζων τὸ δέμα καὶ τὸν λογαριασμὸν εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ κατωφλίου ἐμφανισθέντα σύζυγον, ὅστις μένει ὡσεὶ ἀπολιθωθείς μὲ ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας καὶ χαῖνον τὸ στόμα.

Ἐν τῷ μεταξύ καταρθάνει καὶ ἡ κυρία μετὰ τῆς πρεσβυτέρας θυγατρὸς τῆς. Εἶνε κατὰκοποι καὶ νήστεις σχεδόν. Ἐχουν ἀνάγκην φαγητοῦ καὶ ὀλίγης ἡσυχίας.

Ἀλλ' ἡ Μαρία, ἡ ἀπρόσεκτος, ἀφῆκε τὸ φαγητὸν καὶ ἐχάλασε, διότι κατεζήτει μετὰ τοῦ ἐξαδέλφου τῆς τὸν λωποδύτην ὅστις ὑπεξήρесе πρὸ μικροῦ τὰς ὀρνίθας ἐκ τῆς αὐλῆς καὶ μερικὰ σκεύη ἐκ τοῦ μαγειρείου...

Ἡ νεωτέρα κόρη ἐπανέρχεται μελαγχολικῇ καὶ σύννους.

παρακαλοῦσα τὸν ἀδελφόν της νὰ τῇ προμηθεύσῃ τὰ « Ἀποκρυφα τῶν Παρισίων » καὶ τὸν « Βορκάκιον », περὶ ὧν τῇ εἶχε λαλήσει ὁ εὐαίσθητος φοιτητής, ὁ υἱὸς τῆς γειτονίσσης.

Καὶ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς εἰκόνης δύο γείτονες μεταφέρουν ἐπὶ τῶν χειρῶν τὸν ἄτακτον Νίχον ἀπολαφυρόμενον, μεμωλωπισμένον, καταβορβορωμένον, διότι ἅμαξά τις τὸν εἶχε κατακυλίσει χαμαὶ καὶ ὀλίγου δεῖν συνέτριψε τοὺς πόδας του . . .

Καὶ

Πρέπει νὰ ᾔνε τις πολὺ ἡλίθιος ἢ ἀπειρόκαλος διὰ νὰ ἀρνηθῇ ὅτι αἱ ἀνωτέρω σκηναὶ δὲν ἔχουν πλοκὴν, δραματικότητα, ποιήσιν, συγκινήσεις, ῥωμαντικότητα, ἀξίαν τῆς γραφίδος τοῦ Δωδέ, ποικίλλουσαι τὴν μονοτονίαν τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου εἰς ἣν μένουσιν ἀτυχῶς καταδεδικασμένοι πλεῖστα ἀκόμη ἀπλοῖκαὶ οἰκογένειαι, σηπόμεναι ἐν τῇ ἀδιαταράκτῳ οἰκιακῇ των γαλήνῃ, ὡς τὰ λιμνάζοντα ὕδατα, μεριμνῶσαι μόνον περὶ τοῦ ἄρτου, τῆς ἡθικῆς καὶ τῆς ἡσυχίας των καὶ κοιμώμεναι, ὡς αἱ ὄρνιθες, ἀπὸ τῆς ὀγδόης ἐσπερινῆς ὥρας ! . . .

* Ἀθήνησι

Κωνστ. Φ. Σκόκος

ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Τοῦτο τὸ κρινὸν ἔχει ἡ γυνὴ μὲ τὸν ἄγγελον, ὅτι τῇ ἀνῆκουσι τὰ πάσχοντα ὄντα.

Τὰ πάντα δύναται νὰ σοῦ ἐμπιστευθῇ ἡ γυνή, τὴν ψυχὴν της, τὴν ἀφοσίωσιν της, τὴν ζωὴν της, τὴν τιμὴν της : Ἐν μόνον δὲν θὰ σοῦ ἐμπιστευθῇ ποτέ : τὴν πραγματικὴν της ἡλικίαν.

Μόνον ὁ τελευταῖος ἔρωσ τῆς γυναικὸς δύναται νὰ ικανοποιήσῃ τὸν πρῶτον ἔρωτα τοῦ ἀνδρός.

Ἐὰν θέλῃς νὰ κερδίσῃς τὴν εὖνοιαν τῆς γυναικὸς, μὴ λείψῃς νὰ κηρύξῃς ἕλας τὰς ἄλλας, γνωστὰς καὶ μὴ, ἀσχήμους.